

prøve paa at forhandle Sagerne, men at han havde følt sig stuffet og nu ikke vilde være med dertil mere. Sa, det er rigtigt, det ærede Medlem har været med dertil gjentagne Gange; jeg huffer saa godt, hvorledes vi have arbejdet sammen for at fremme mange vigtige Sager, og jeg har ogsaa set, hvorledes mange vigtige Sager ere førte igjennem. Det er derfor min bestemte Mening, at der ikke er Grund til at rejse den forfærdelige Anklage mod Ministeriet, at Intet kan fremmes ved Samarbejde med det. Jeg tror, at meget kunde fremmes, og at meget kunde være bragt til Enighed, naar de Herrer med en god Villie og med Ønsket om at bringe Sagerne til en Afgjørelse vare gaaede til deres Behandling, men de Herrer have bundet sig saa stærkt til deres Visnepolitik, at de nu ikke tro at kunne komme bort fra den, og de have heller ikke den Tillid til hinanden indbyrdes, at de tro at kunne komme til en fuldbyrdig Forhandling af Sagerne uden at røbe deres egen Uenighed og derved give sig Blottelser overfor Befolkningen i Landet, der vilde gjøre, at de vilde være mindre stærke til at fremsætte det Krav paa, at Ministeriet skal gaa sin Vej, som de nu opholde Tiden med det ene Aar efter det andet uden at bringe det Mindste til Afgjørelse. Lad os blive ved at forhandle Sagerne, saaledes som vi have gjort i gamle Dage; saa sidde Ministerierne ikke nær saa længe, saa sidde de ikke længere, end de gjorde i hine Tider. (Afbrydelse). De Herrer have Erfaringen for sig. (Afbrydelse). Et æret Medlem her overfor mig udtaler mit Navn gjentagne Gange. Det er egentlig smigrende for mig, thi det bringer i min Erindring, hvorledes det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds i den Tid, da der afgjordes Noget, ligesom jeg var med til at arbejde for at komme til et Resultat, og hvorledes vi meget ofte naaede gode Resultater. (Afbrydelse.) Sa, jeg har ogsaa været med til at styrte Ministerier; det er der ingen Ulykke i. Naar de ærede Medlemmer nu nævne dette, at jeg har været med hertil, og endogaa sidde og gjentage det, hvorfor gaa de saa ikke den Vej, jeg anbefaler dem, og benytte den Erfaring, jeg har i denne Retning, og gjøre det overflødig for mig at staa her og forsvare Regjeringen? Maaſte de Herrer kunde bringe mig i den Stilling, at jeg kunde komme til at angribe den; men det naae de først, naar de behandle Sagerne. Jeg stemmer mod Dagsordenen.

Saad: Jeg skal kun med ganske faa Bemærkninger besvare nogle direkte til mig

personlig henvendte Spørgsmaal, og jeg finder mig nødsaget dertil, fordi man endogsaa tre Gange har forsøgt paa at gjøre Regjeringen ansvarlig for, hvad jeg her som Medlem af dette Thing har udtalt. Til det ærede Medlem fra Randers (Bluhme) har jeg kun lidt at sige. Naar han overfor min positive Erklæring om, at jeg og Meningsfæller i denne Sal aldrig nogensinde have indgaaet nogen anden bindende Forpligtelse end den, jeg refererede den Gang, nemlig at vi vilde forhandle med ethvert Ministerium, Hans Majestæt udnævner, ikke har Andet at svare end at henvise til en Pjece, som jeg aldrig har læst, aldrig har været med til at affatte, end sige godkjende, vil jeg minde ham om, at han maaſte veed af sin egen Erfaring, at man kan skrive en Pjece det ene Aar, som man vilde være meget daarlig stillet ved at skulle staa til Ansvar for det næste. Med Hensyn til den anden Bemærkning, som ikke alene det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Hollstein), men et betydeligt Antal andre Medlemmer i denne Sal fandt sig forpligtede til at opponere imod, nemlig den, at Kongen frit skulde vælge sine Ministre, og hvor man opfordrede mig til at sige, hvor det staaar i Grundloven, saa vil jeg svare: det staaar der, hvor Grundloven siger, at Kongen udnævner og afskediger sine Ministre, thi De maa vide, at hvor Valget er lagt, og der ikke er sat nogen Begrænsning, der følger det af sig selv, at det er frit. Der er hverken med Hensyn til Valg til Folkethinget eller til Landsthinget eller til de kommunale Forsamlinger givet en større Frihed end med Hensyn til Hans Majestæt Kongens Valg af sine Ministre; men der er tilmed særlig med Hensyn til Kongen utrykkelig sagt i Grundloven, at hvor denne ikke selv har sat nogen Indskrænkning, der har Kongen den højeste Indmyndighed, altsaa maa man indrømme, at Grundloven netop præciserer hans Frihed paa en ganske anden Maade end med Hensyn til Valget til Landsthinget eller Folkethinget. Altsaa med Hensyn til det Spørgsmaal tror jeg, det er Haarkløveri og Spidsfindighed, naar man vil indfkyde nogenfømhelst Tvivl om Kongens frie Valg. Det Punkt, jeg egentlig nærmest anser det for nødvendigt at udtale mig imod, er, naar man søger ligesom at gjøre Regjeringen ansvarlig for mine Øtringer og i Henhold til dem siger, at det er Regjeringen ligegyldigt, om den udreter Nogetfømhelst paa Reformernes Omraade eller ei. Dertil har man ingenfømhelst Berettigelse. At Regjeringen ærlig og oprigtig arbejder paa at fremme Reformen, derfor er den Bunte Lovforslag, der ligger paa Thingets Bord, tilstrækkelig